

запроторений
КОЖАМАР
The Hedgehog

кусає і коле двічі в місяць

Ч.: 4 (19)

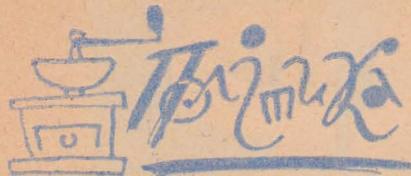
МЮНХЕН, 15 лютого 1948

Рік: III

ПІСЛЯ ЛІКАРСЬКОЇ ГОСТИНИ В КРЕМЛІ

Чекіст: Ці дурачки змушені поклонятися нашій найпередовішій науці,
а Сталін примушений вашій занепадницькій ...

На прощання...

Д-р Ст. Баран дістав побажання жити ще 70 літ і таки вкінці зоскочатись злуки СУЖ з НДОУЖ.

*
Як довідуємося з віродостойних джерел на Пасінгу — д-р І. Огієнко, митрополит Української Православної Автокефальної Церкви, останньо наїшовся в Ватикані з свою зовнішністю він викликав у римських католицьких кругах велике враження. Його відоме літературне прізвисько погано втягнуто в картотеку, а самий твір „Марія Єгипетника“, виданий у Парижі на суперлюксусовому папері, з автографом і портретом Високопреосвященшого автора, передано до тамошньої бібліотеки.

*
Сучасна опінія у Мюнхені розписала конкурс на людей, яким довелось бачити кер-пакети.

*
У Регензбурзі відбулася з'їзд Об'єднаних Мистецтв. Ні об'єднання, ні мистецтв не вдається приносити заважливі.

*
Наші петро-чотири п'яктили в супрі Арик нове мрковинину трохскової безособовості, в якого сутинки потрапили такі зірки, як Словорода, Гоголь і Дон-Садко.

*
Театр Блавацького знов зі своєю програмою „На полі крові“ в Україні, бо Блавацький відмовився дальше виконувати рота Юди.

*
Рада Фізичної Культури спробуючи захворіла на рака.

*
Рішенням Ради Народних Міністрів мають Сталінові, за вивезення з Дрездену Саксонської Малоніка надати прізвище Боголюбській.

*
Депутат Верховної Ради УССР стахановка Савченко надійшла в колгоспі „Червона зірка“ лебединського району, сумської області, за один рік від фуражної корови 8.014 літрів молока. Друга стахановка із західних областей націнила свої свиноматки приводити у рік по 24 поросят. Як говорить радіоспікер, у зв'язку з закликом міністра прохарчування та сільського господарства збільшити прирів худоби і продукцію тварин м'яса — керівники багатьох колгоспів постановили активно включитися в акцію приросту тварин в УССР.

*
Польські епіки святкували свято олімпіакант „Лівов“ в Лондоні.

Живемо у кепський час,
Кожен нудиться із нас...
Що прийде — ніхто не знає,
І наслухує й чекає,
Оглядає там і тут,
Де б знайти спокійний кут...

Злющий час нам знищив міти
Про тітки й афідавіти...
Хто ще здому силу має,
Барахло своє збирає,
І чимськорше, під гальоп,
Утікає від Европ...

Утікає ген до біса
До копальні, чи до ліса,
І не дрогне навіть очко —
Чи Канада, чи Марокко,
Чи Оттава, чи Чікаго,
Гондурас, чи Сантьяго...

І скрізь гомін — аж гуде,
Чим, коли і як, і де???.
Мужатки стають дівками,
А жонаті парубками,
І, як хлопці і дівки,
Ідуть всі на буряки...

Щоб в таборі не сконати,
Вчаться шевства дипломати,
Палять книги професори,
Нишать прибори доктори —
Так усіх учить Европа;
Як з панка сходить на хлопа...

Хоч і їдуть земляки
На зелені буряки, —
Я навмисне тут остану,
Щоб пізнати, чи дістану
Від тих всіх, що втікли гет,
Хоч під осінь керпакет...

Як прийде ж доба нелюба
Й завалю заскоро дуба,
То признають всі кумири,
Що замало нам сатири,
Що пекти нас мало писком,
А вогнем і білим приском...

Тож, гуд бай, мої панове,
Дійте кози і корови,
І годуйте власні діти,
Та всім шліть афідавіти.
Будьте раз хоч чесним Глібом:
Хто в вас каменом - ви хлібом.

Іван Вусцилок

З КНИГИ МУДРОСТИ „КОМАРЯ“

Ніколи не кажи, що Савицький грає краще, ніж Максимович, а Максимович гірше, ніж Савицький.

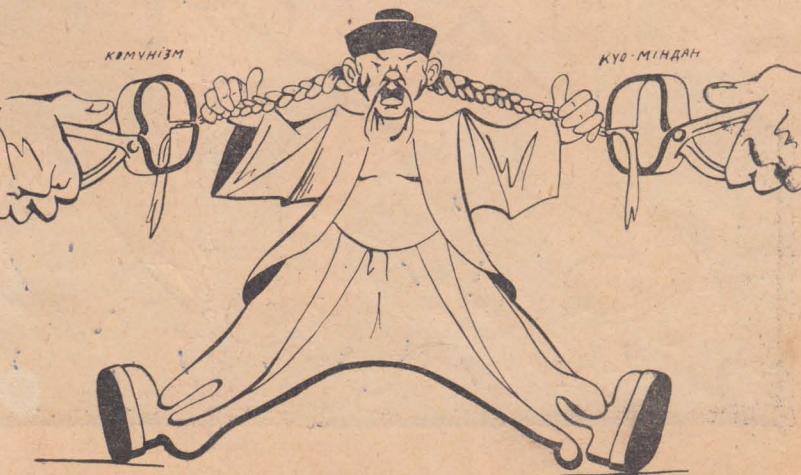
Людство складається з двох каст. Одна має більше їжі, ніж прищіпень, друга більше приміщен, ніж їжі.

Ніколи не говори грішникові про пекло, а при скринінгу, що маєш закінчений університет.

Як хтось вже знає, що нічого не знає, то вже багато знає.

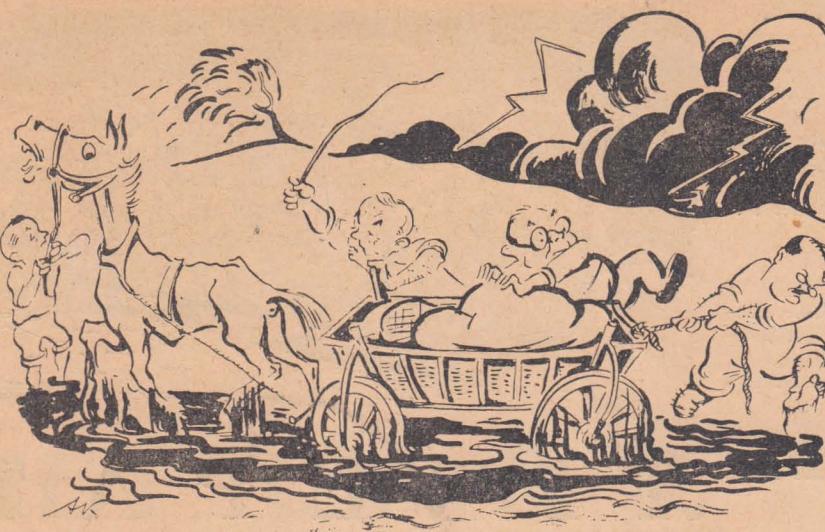
Тільки той дійсно щасливий, хто своє щастя не завдає щастю.

СПРОБА ЧУЖИХ СИЛ НА ДАЛЕКОМУ СХОДІ

Трапила коса на... залізо

СЬОГОЧАСНЕ ПОЛІТИЧНЕ БАГНО

Хто сильніший, демократична шкапа, чи тоталітарний чума-к?...
«Оса», ч. 5 [50], Лондон.

Крапка без і...

«Українська Трибуна», ч. 7 (129) містить обширну рецензію Ю. Шереха на «Поета» Т. Осьмачки, в якій національно-органічний критик, між іншим, пише:

...у нього (тобто в Осьмачки!) Прометей занурений у кромішну пітьму, не Прометей — крадій вогню, а Прометей, у якого вкрали вогонь, Прометей, що не вірить не тільки богам, а і людям і собі. Ще ніколи в нашій літературі ненависть, богохорство і одчай не досягли такої сили, такої зосередженості. І це ознака нашої сили»...

Рецензент, занурений у кромішну пітьму матеріалістичного чаду, видвигає якраз такі нотки, які ніколи не були і не будуть ознакою нашої сили. В час, коли Сталін не вірить не тільки богам, а і людям і собі — нам потрібно якнайбільше взаємного довіря, любові і віри в слушність наших змагань, в слушність нашої ідеї. Пропагування гвоздиків такої творчої зосередженості, річ ясна, не сцементують національний потенціял, а його цілковито знівелують.

«Le Mond» у своєму 4-5 числі приносить кореспонденцію з Баварії якогось Жоржа Блюма, в якій підозрілий автор оповідає про свою зустріч з ділістами і дивується, чому вони сьогодні находяться в Мюнхені. По вулицях — пише він — вештаються французи, болгари, серби, чехи, поляки і росіяни. Тут згублено сотні метрів конопляного шнура, бо не трудно розгадати, скільки злочинів скриває в собі той космополітизм. Всі ті люди, крім французів, живуть зорганізованим, санкціонованим окупантами (!!!) життям. Коли, через брак паперу, не можна по кіоскам дістати німецьку щоденну пресу — вони мають численні пресові органи, переважно російські, але таож і польські, сербські і румунські...

Видно, що автор помилково надрукував цю статтю в французькому органі, коли зі змісту виходить, що вона була замовлена органами НКВД до «Ізвестій» або «Правди». Там вона не робила би найменшого враження, бо світ докладно знає, що в «Ізвестіях» бракує «Правди», а в «Правді» «Ізвестій». Для об'єктивного пізнання причин перебування «тих людей» в Баварії — радимо авторові поїхати в советську зону Європи і передчасно не поронювати своїх політичних байстрюків... По крою занадто зрадився відомий кравець.

У МОСКВІ

Члени лейбористської англійської парлії очікували Москву. Проводить їх англійський посол.

— Ви знаєте, кому був цей посол, що нас сюди привіз? Це був ставший адвокат.

— Дивіт! Дивіт! — дихають англійці.

— А цей старож, то доцент університету. А той кельнер, що подавав нам обід, то славний оперний співак.

— А ці жебраки, що там стоять на розі? — запитали англійці.

— Це живі свідки сучасної історії ССРР!

— Щастливе місто та величезна Москва — кажуть англійці — коли всі меншкани мають висчу освіту.

ПОДІВНІСТЬ

СЕД організує в Берліні мітинг.

— Сталін буде для вас тим, чим був для нас Гітлер! — говорить до піднімання п'яник з Москви величезний агітатор.

— А коли він скаже — відривається голое з юрби — облити себе бензином і підпалити?

ПРИЧИНА

Чому московська радіовідповідь досі у себе не вирівняна телевізії?

— Бо тоді довелось б показати світові техніку фальшивання лейборів до совету.

КЛОПОТИ СОЮЗНИКІВ...

Москва випітанила у нас в часі війни величезну кількість грішок і машин.

— І за це нічого не дадуть.

— Крім п'ятої колоди — нічого...

ЗНАЮТЬ...

Обвинувачуваний! Ви в присутності кількох свідків назвати нашого геніального пожда жорстоким дегенератом... Признаєтесь?

— Так, тов. слідчий, але це було сказано лише при членах Потібюро, які і без того прекрасно знають нашого любимого жожда.

ГУСІ

Чого ви стільки золота відаєте на препаганду за границю? запитали Молотова.

— Я знаю, люблю добре підготовлені гусі! — відповів міністр.

НА ТРЕЦЬКОМУ ФРОНТІ

На протипартизанському гречному фронти стрічається два греки.

— Ов, і ти в наших рядах? А то що за причина?

— Бачиш не маю жінки і люблю війну. А ти чому пішов?

— Я знаю маю жінку і люблю спокій.

Чорт лякається святої води.
А народні пісніники „Комарі“

З ЖИТТЯ СЛАВНИХ

МАЄ ЧАС

До відомого мистецтва С. Борачка входить прошак.

— Нічого, крім подертих штанів, не можу вам дати! — каже мистець. Але їх треба порядно позашивати і вилатати...

— Нічого! — каже прошак. Можете це мені зробити, я зажду!

НА ПРЕМ'ЄРІ

У Міттенвальді ставлять Косачевого „Ворога“. Зі залі виходить один гість. При двох задержують його білетер.

— Прошу взяти ретурку, бо інакше не пустимо вас назад!

— Не думаю більше вертатися!

— То дасте ретурку будь-кому зі знайомих!

— Не хочу бути їх ворогом! — каже гірко гість.

НЕ РОЗУМІЮТЬ

Знаменитий гуморист Трістан Бернар був одного разу запрошений молодим автором на прем'єру його п'еси. Після першого акту залянув до льожі гумориста автор і розпромінив запитав:

— Маestro, як вам подобається моя п'еса?

— Думаю — сказав Бернар — що надворі мусить літи страшна злива...

— Не розумію! — сказав автор. Не розумію, до чого саме ви говорите?

— Я також не розумію — відказав Бернар — як можна всидіти в погідний вечір на зливі таких нісенітниць...

НЕ ШКОДИТЬ

Відвідав раз Марк Твейн ательє одного мальяра. Мальяр показав йому картину, над якою саме працював і знаменитий американський гуморист, щоб переконатися на чим він малоє, доткнувся картини пальцями.

— Що ви робите? — крикнув перелякано мальяр.

— Не лякайтесь! — відповів спокійно Твейн. Я в рукавичках і пальців собі не посмарую...

НА ІСПІТИ

В морській школі переводить славний англійський адмірал Нельсон іспіти.

— Що би ви зробили, якби так надійшла бура? — питав від моряка.

— Я закинув би якір.

— А якби надійшла друга?

— Закинув би другий якір.

— Ну, а якби так надійшла третя бура?

— То я закинув би ще один якір!

— Неправильно! — говорить адмірал. Звідкіля ж ви взяли б стільки якорів?

— Зовсім зрозуміло! — відповідає моряк. Я взяв би їх звідтам, звідкіля пан адмірал бури.

РІЗНИЦЯ

— Яка різниця між Чікагом, а Берліном?

— В Чікаго пропадають діти, а в Берліні дорослі.

НЕДОВІРЛИВИЙ

— Ви знаєте, що в нас заноситься на гетьманат...

— Ех, ви недотепа! Ніколи не скажете по рядного віца...

МІЖ ПОЛІТИКАМИ

— Як бачу, то ваша партія має нову програму...

— Ні, це лише нова тактика.

ЛІТЕРАТУРНІ САННІ

І знов зима проходить на вигнанні,
Серед чужих заметених доріг...
Наповнені мандрівниками сани
Все їдуть, їдуть через бурі й сніг
По автобанах і лісах, і багах,
Де сніг мете, де зливи з неба ллють,
Прокляття тигри вперто сани тягнуть...
(Хоч приділів за це не дістають).
На санях їде тигролов похмурий,

Який і в „смертній камері“ бував,
Що в себе дома — був лиш „морітурі“,
А в ульмських „Вістях“ „генералом“ став.
В світ кинутий крайною своюю,
Щоб гідно нести українця ранг,

Колись він знову вернеться до неї,
Як золотий забутий бумеранг.
А поруч з ним задумано схилівся
Знавець людей і жорен, і хотінь:

— Куди везуть ці сани? — зажурився.
Де є „Марія“? Де моя „Волинь“?

Там „Батько й син“! Там ворогам на горе
Волинські „гори...“ в полум'ях заграв
Ще голосніш про себе всім... „говорять“
Аніж тоді, як він про них писав...

Ніяк Василій Барка не вгадає

Чи в „темних царствах“ (що поетів ждуть),
Вже „грім на хмарі Біблію читає“,
Чи провожа апостолів у путь.

На санях — повно. Іхати всім тісно.

Аж Косач десь „Чудесну балку“ вздрів,
В якій би можна вигідно засісти
З „сонатою бе-молль“ на „ворогів“.

І каже він, вітаючися з нею,

І щирий посилаючи привіт:

— Я завжди почував себе „Енеєм“,

Що сміло їде у широкий світ...

Костецький і у будень, і у свято

Старається дізнатися наперед,

Чи в „День святого“ стрінуться „Близнята“

І чи читач їх радо забере.

Шановний Пане Ігоре, лиши раз ви

У темряву впустили світла струм,

Сказавши, що „Ціна людської назви“

Передається терміном „камбрум“,

Але на це Орест шепоче з жахом:

— „Душа і доля“ — почуття сліпі.

„Видимий світ є більше злом, ніж благом“,

Бо вже мене позбавили ДіПі...
Гординський при „Оксані“ дні за дніми
Терпляче зносить цю нелегку путь,
Йому співає „Вітер над полями“,
„Вогнем і смерчем“ „Сурми днів“ гудуть...
„Циганськими дорогами“ Керніцький
Блукав й наріка на олівці...

„Цвіт папороті“ й Гзимс гумористицький
Для нього — ніц, бо він „король стрільців“;
Хоч і не в „пиворізькій“ установі,
На ню вже другий „спадщина“ дістав,

Письменник, що „посвятивши у Львові“,

Для себе й читачів лиш „Хука дав“.

А що цей термін має означати,

Хіба лиш сам Осьмачка пояснить,
Коли, убравшись у „боярські“ шати,
Він як „Поет“ почне „Вдороцию“ вчити
І вивчить, як лише на перешкоді

Не з'явиться поет Олесь Бабій,

„Шукаючи людини“, щоб в пригоді

Щось на „Жнива“ подарувати їй.

Не кажем, що! Можливо, що „Гербарій“,

Можливо, „перстень“... Все те з власних рук
(Щоб лише здалось здобути жіночі чарі),

Йому позичить радо Маланюк.

Цей має і „Землі й заліза“ досить,

Бо носить і „Стилет і Стилос“ свій,

Хоч як його „Земна Мадонна“ просить,

Щоб він, забувши все, віддався їй,

Та хто зна ще, чи він того захоче

(Либо ю поезію лишити жаль!...)

Бо й тут йому впадає просто в очі

Оксани Лятуринської „Емаль“.

Шепнути б їй: — „Ярило“. „Лада“. Рута.

Але Софронів свариться: — Забудь!

„Кохання, наче грипа“. Це отрута.

Бодай хоч ти вже „Грішником“ не будь!

— А другий хтось сказав: — „Співає колос“

Однаково для всіх чоловіків,

Співаймо й ми. Це є природиолос,

Для наших днів — це „Гомін від віків“...

Озвався третій, хлопець з „Остом“ синім:

— „Луна тровоги й втоми“. Брак забав.

Коли я був „За мурами Берліну“,

Я не таке собі занотував...

Але ти „Серафікус“ не бачив!

Петров йому. І драму ти облиши!

Ви молоді — в мистецтві ще незрячі

Й не знаєте, який на смак „Куліш“...

Гарячий він, чи ні. А я б охоче

На тему цю з будь-ким поспечався...

Дивіться но, як той себе тримає,

Хто є в поезії „Канітферштан“ —

Покірний чоловік! Такий не знає

Ані „Легенд“, ані самообман.

Ці скромності і Ситнику б повчиться,

Якщо вже від'їжджає він кудись,

Та є Щербаку, що всі вітри у світі

На „Цвіт шипшини“ проміняв колись,

Замрівши у тих повстанських маршах,

Що їх Петро Гетьманець став співати,

Не розпитавши нікого з старших,

Як маршеві мельодії звучать.

„Навіки твій!“ — освідчився музі Кізко,

І кохаючи, мов немовля,

Його ж сусіда „у підвалі низьким“

Спалила вже „полум'яна земля“.

Це зрозуміти всім було б нелегко,

Якби не стало ясно аж тепер,

Що є в поезії „Близьке й далеке“ —

Живий Балко і мертвий „інженер“.

„Стефанос“ за саньми крадеться тихо

І незграбимо проситься до них,

Та відповідь „ніхто й нішо не диха“...

Гей, слухай но! Покинь цваняків цих!

Артим Ірина, трусячись, мов трясця,

Гукає — дідо, час покласти край!</

ЗВЕРХЛЮДИ

В райській країні під «Сонцем» залишились самі «зверхлюди», бо звичайні люди, за допомогою доброго МНБ (НК ВД), хто «помер», а хто «віїхав» на Сибір.

Так ото зийшлися собі ті «зверхлюди», що мали на грудях цілий арсенал орденів і медалів, а в грудях палку любов до свого вождя та «родини» та й кажуть:

— Ми живемо в «раю», де навколо ростуть під «сонечком» чудові дерева. Он, дивиться, ніби звичайна собі верба, а які на ній ростуть прегарні груші... Зетьє вона не верба, а «Агітація», а ця під назвою «Стаханівщина», а там «Соцмагання», «Самокритика» і багато інших. Погляньте, які на них висять прекрасні «дулі» та інші овочі. Отже маємо чим харчувається. Не потрібні нам і такі буржуйські забобони як одяг, взуття, краватки та капелюхи, бо «райські» люди сорому

не мають. Ми нічого не потребуємо! Навіщо ж нам якіс там привілеї за ордена та медалі? Нашому «таткові» для держави треба грошей, так, давайте, товариші, будемо просити любого «татка», щоб забрав собі у нас ці привілеї для «райської» держави.

I попрохали, а добрий «татко» виконав милостиво їх слізне прохання.

У тому «раю» добре початки завше находили відгук серед «зверхлюдей». Не пройшло й це дурно. Зібралися одного разу «зверхлюди» та й ухвалили слізно прохати «татуся», щоб не платив грошей за працю, бо гроші потрібні для держави. Щоб збільшити продуктивність праці — усі гамузом записалися до «Стахановців», присягнувши на серпі і молоті виконати плян на 1000%, цебто «п'ятирічку» за пів року.

«Татко» дозволили й це:

Але на цьому не скінчилось.

Зібралися щераз і галасують: «Просити «татка», щоб дозволив не вживати отих

буржуйських вигадок: хліба, бараболі та інших витребеньок. Від таких дурниць як сало, м'ясо, масло та молоко ми вже давно відмовились, від одягу відмовились, від грошей теж. I все то на користь «раю». Ми й так виживемо з «райських» дерев.

I ухвалили: відмовитись на користь «раю» від усіх харчів, крім «райських дуль».

I навіть оце слізне прохання «татко» милостиво задовольнили...

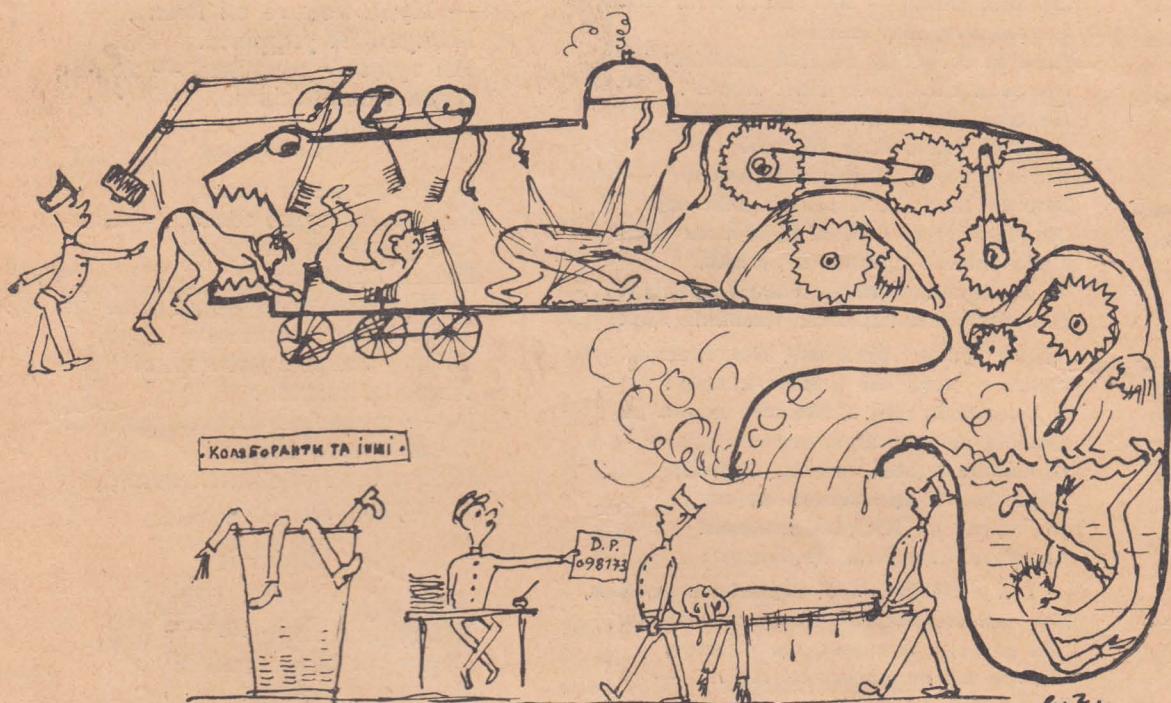
I живуть собі «зверхлюди», як і належить усім «райським» людям. Одягу та взуття не носять, грошей не беруть, харчів не потрібують, бо живляться «дулями» і працюють і працюють на всі 1000 відсотків.

A «татко» лише посміхається, куряль здоровенну люльку та вирощують для «зверхлюдей» на вербі «дулі».

— Не вирошують лише дерева з овочами «пізнання добра і правди».

Остап Слива

ХОЖДЕНІЄ ДІПІСТА ПО СКРИНІНГОВИХ МУКАХ В УЯВІ МАЛОГО РОМЦЯ...

Щоб одержати ДП-Кард, мусить сучасний запроторенець перейти справжню скринінгову лазню. В уяві малого Ромця та лазна виглядає так: Спочатку запроторенець дістає застрик у найболючіше національне місце. Згодом переходить щіткування твердими питаннями, щоб не остався найменший порошок з його колишнього бруду. Зимний душ чергових питань збиває його зовсім з пантелеїку і він напів-пришломлений зовсім втрачає під ногами ґрунт. Триби побічних питань, що виходять від не все прихильних діпістів членів скринінгової комісії, роблять з запроторенця справжній гулаш. Діпіст опісля попавши в гарячий кип'яточок кінцевих завваж — втрачає свідомість і всікі ознаки життя. Останій малюнок представляє щасливу хвилину одержання ним права ДП., коли щасливий експеримент вдався, а нещасливий пацієнт — помер.

І ВІД РЕДАКЦІЇ

I. Миськів, Баєнгоф. Пишете укладаю вірші, новелі і драми, а найкраще почувається в горілці... Ми таож. До „Комарі” можете прислати лише те, в чому найкраще почувастесь. Інші Ваші речі слабеньки.

Іван Жуків, Нью-Йорк. Порадьте американським большевикам, щоб рішуче передруковували собі нашого „Запорожця над Дунаєм”, „Смертельне недуга Сталіна” і інші речі з советською проблематикою. Це вони рішуче повинні своїм „товаришам-читачам” передруковувати і не пускати несвідомим людям комуністичного блахмана в очі.

Ваше огорчення ми розуміємо. Недавно Корнійчук передруковував у большевицькому офіціозі навіть винятки з найновішої папської енцикліки. У них — все рівно. Привіт. Посилайте нам більше гумору, бо остання посилка наскрізь смутна.

Юрій Тис, Інсбрук. Прийшло за пізно. Вишиліть щось нове. Не поскупив Вам Панбіг вродженого гумору.

I. Запроторений. Використаємо, інше не використовуйте чужих мотивів. Присилайте, будь ласка, дальше.

Іван Задрихвіт, таб. „Лисенко”. Ведлук того, що сьогодні прислали — ми контентні. Такі тилегентні кавалки можуть все присилати і все си вони здібні в нас пляц. Вітаємо і на щось сиче чикаємо.

Ілля Мороз, Ліндсгут. Пишете: Та долі своєї
Ніяк не догляну.
Де люди захочуть,
То там і пристану.

Найкраще пристаньте до УНДО. То партія мала і Вас там певно приймуть. Замість писати вірші, пишіть за керпакетами до Канади. Ручаемо, що краще на цьому вийдете.

НАШ У КАНАДІ

Ну, вуйку, ми ідути сюди думали, що ти оженився...

— Ше ні. Я шукав ідеальну жінку і знайшов Й...

— А чому не оженився?

— Бо вона шукала ідеального мужчина.

72

Можеш забути число своєї кімнати.
Але не забудь вислати на
„Комарі” передплату!

До чого бик привик...

З. Пеленський: Як правильно будувати фразу. Політичний посібник. Видавництво „Похід”. Вступне слово проф. І. Бородатого. Стор. 124. Циклостиль.

Д-р О. Грицай: Мур заливає воду. Сенсаційна драма наших днів. Передмова д-ра Д. Донцова. Видавництво „Орлик”. Берхтесгаден, 1947-48.

Людмила Коваленко: Афродіта і безбожник. Автобіографічна повість. Літературний редактор проф. В. Державин. Видавництво ОПДЛ „Нашим найменшим”, 1948.

Байдужий мені Дужий. Шлягер з оперетки „Жайворонок”. Стор. 2. Накладом мешканців табору Мітенвалльд. Аранжеровка М. Топоровича. Цикл „Народня творчість”.

Теок: Від Ситника до Буряківця. Характеристика літературної доби. Видання Івана Манила. Друк. Д. Сажнін. Августбург, 1948.

Юрій Корибут: Геніальність Ігоря Костецького. Спроба літературної характеристики. Редакція Гр. Шевчука. Ілюстроване видання в 12-ти мовах.

Коли ідеш за моря,
Не забудь про „Комарі”!

„КОМАР” (Іжак)

Двотижневик сатири і гумору.

Ціна числа — 2 нім. марки.

Вид. Спілка „Скоморох”.

Редакція: Колегія.

Головний редактор:

Д-р Ярема Галайда

Authorised by EUCOM HQ. Civil Affairs Division

Editor J. Lycholit.

Druck: N°0379

Редакція і Адміністрація:
„The Hedgehog”, München 8, Rosenheimerstrasse 46a, кімн. 114.

„ЕЛЕКТРОТЕХНІКА

В ПОБУТІ „ЧОРНОГО РИНКУ“

Самовчитель „СКОУРОРТА“. Ціна-1кг. цукру

